

N:o 74.

Herr J. Samuelsson: *Om öfverflyttande af de exekutiva förrättningar, som nu åligga kronobetjeningen, till vederbörliga kommunalstyrelser.*

Som ofta händer att verkställande exsekutor efter skedd pantförrättning hos allmogen på landet, vid utlyst auktion, i saknad af köpare, icke kan försälja det i mät tagna gods; hvarefter förnyade auktioner gång efter annan utlysas att hållas, än hos gäldenären, än på närmast belägna gästgifvaregård, men i brist på spekulanter förblifver panten osåld eller bortslumpad för så lågt pris, att den därför betingade köpesumman icke sällan understiger det belopp, som exekutions-förrättaren med benämning af arfvode i hans kostnadsräkning har beräknat. I följd deraf förlorar gäldenären det hos honom pantade gods, utan att på ringaste sätt få sig till godo räknad någon afbetalning på den skuld, för hvilken han blifvit lagsökt, och är det ofta fallet, att fordringsegaren, med anledning af dryga arfvodes-räkningar, icke allenast går i mistning om den sökta fordran, utan äfven får gälda, om icke hela, åtminstone en del af exekutionskostnaden.

Likaledes då i mät tagen fastighet på landet skall genom exekutiv auktion försäljas, kan det icke ske, utan att, efter derom nu gällande lag, dryga kostnader dermed äro förenade, enär ofta händer att exekutions-förrättaren har flera mils väg att resa till förrättningsstället.

För att i någon mån lindra de kostnader, som med lagsökningar äro förenade, vågar jag föreslå:

- 1:o) att alla exekutiva förrättningar, som förekomma inom hvarje kommun, skola sålunda öfverflyttas från länsman till antingen kommunalstyrelse eller den person kommunalstämma dertill utser, med lika rättighet, ansvar och redovisnings-skyldighet, som nu gällande allmän lag i thy fall för länsmän bestämmer;

- 2:o) arfvode och resekostnadsersättning för exekutiva förrättningar föreslås till dessa kommun-exekutorer ett lika belopp som för fjerdingmän är bestämdt, att gäldas af gäldenären eller, om han saknar tillgång, af sökanden.

Om remiss till vederbörligt Utskott får jag värdsamt anhålla.

Stockholm den 25 Januari 1870.

J. Samuelsson,
från Kronobergs län.

N:o 75.

Herr J. Samuelsson: *Med förslag till förändrad lydelse för 2 § i 5 kap. Utsöknings-balken.*

Nu gällande lag, enligt Utsöknings-balken, tillåter, att fordringsegare får hos sina gäldenärer, på grund af laga kraftvunnet utslag eller dom, låta utpanta nära nog allt hvad gäldenären eger. I följd deraf har, synnerligast under den länge och ännu rådande penningebrist samt inskränkta arbetsförtjenster, en mängd mindre bemedlade personer af sina borgenärer blifvit utblottade.

Med anledning deraf hafva gäldenärer med deras familjer fallit fattigvården till last.

Som kommunala utskylder, år efter år, ökas till en oroväckande grad, och, såsom obegränsade, snart nog ruinera flertalet af mindre bemedlade jordbrukare, så är af behovet påkalladt, att den lagstiftande makten sätter en gräns därför, att fordringsegarna icke må kunna i laglig väg alldeles utblotta sina gäldenärer. Såsom skydd deremot vågar jag värdsamt föreslå, att Utsöknings-Balkens femte kapitelns andra paragraf får följande ordalydelse:

Hvad gäldenären minst umbära kan, såsom de lösörepersedlar af lösegendom, hvilka till nödigt lifsuppehälle, gång- och sängkläder, det han sin näring idkar med, och annan efter hvarje